

Arrest

nr. 130 289 van 29 september 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. BOGAERTS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker zou op 20 december 2012 zijn aangekomen in België.

Op 20 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als echtgenoot van K. L. A. met verblijfsrecht in België (bijlage 19).

Op 20 maart 2013 weigerde de burgemeester van Turnhout het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juni 2013 weigerde verweerder het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 oktober 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19).

Op 22 april 2014 weigerde verweerder het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 23.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 23.10.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende, brief inzake recht op werkloosheidsuitkering als "volledig werkloze", een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen (02/2013- 12/2013).

Na de gestelde termijn van 3 maanden om de nodige bewijsstukken voor te leggen (overeenkomstig art.50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981), legde betrokkene nog volgende stukken voor: een attest van betalingen van werkloosheidsuitkering, brief van de RVA ivm maxi-vrijstelling voor oudere werkloze en een beslissing van de RVA.

Uit de stavingstukken moet worden besloten dat hij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld. Hij dient dus als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Hij bewijst ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en een werkloosheidsuitkering te ontvangen. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Meneer geniet weliswaar een maxi-vrijstelling als oudere werkzoekende, waardoor hij niet langer beschikbaar dient te blijven voor de arbeidsmarkt en verplicht dient in te gaan op een passende dienstbetrekking of opleiding om zijn werkloosheidssteun te kunnen behouden. Toch stelt dit hem als werkzoekende niet vrij van de voorwaarde om aan te tonen dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene actief op zoek is gegaan naar werk of op andere wijze blijf geeft van een reële kans op tewerkstelling, zoals het beschikken over uitgesproken kwalificaties, competenties, werkervaring en dergelijke meer. Er worden geen concrete resultaten naar voren gebracht, laat staan bewijs geleverd van enige (kans op) tewerkstelling sinds het indienen van zijn aanvraag. Artikel 40§4, 1° van de wet van 15.12.1980 laat duidelijk verstaan dat iemand die het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, het verblijf als werkzoekende kan genieten, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zelfs indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet, dan nog kan hij niet vrijgesteld worden van de plicht om actief werk te zoeken en een reële kans aan te tonen om te worden aangesteld in België. Op basis van de elementen in zijn dossier heeft betrokkene niet aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te

verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), alsook van artikel 3, lid 1, c en van de artikelen 14 en 39 tot en met 42 van het EG-Verdrag, van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 van 15 oktober 1968 (gewijzigd bij Verordeningen (EEG) nrs. 312/76 en 2434/92) en van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“b. Belang - de gegrondheid van het beroep

Verzoeker heeft zonder twijfel belang bij deze procedure, daar de beslissing hem rechtstreeks raakt en hij er de gevolgen van dient te dragen. Hij kan namelijk naar aanleiding van deze beslissing het bevel krijgen het Belgische grondgebied te verlaten.

Dat de verplichting voor verzoeker om het grondgebied te verlaten strijdig is met het vrij verkeer van personen en werknemers waarop hij zich als EU-burger kan beroepen.

Artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 stelt het volgende:

“[...]”

Verzoeker deed een aanvraag overeenkomstig voormeld artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 en meer bepaald op basis van § 4 van artikel 40.

Dat verzoeker wel degelijk aan alle voorwaarden zoals voorzien in voormeld artikel 40, § 4, 1° voldoet.

Dat verzoeker gelet op zijn leeftijd geniet van de maximale vrijstelling als oudere werkzoekende, waardoor hij niet langer beschikbaar dient te blijven voor de arbeidsmarkt en niet langer verplicht dient in te gaan op een passende dienstbetrekking of opleiding om zijn werkloosheidssteun te kunnen behouden.

Men is van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij actief op zoek is gegaan naar werk dan wel op enige andere wijze blijkt geeft van een reële kans.

Verzoeker heeft evenwel herhaaldelijk gesolliciteerd en legt hiervan de bewijzen voor.

Verzoeker wenst derhalve wel degelijk een tewerkstelling te bekomen en heeft ook steeds getracht een tewerkstelling te bekomen, hetgeen evenwel tot op heden niet is gelukt.

Dat hij evenwel tot op heden het zoeken naar een tewerkstelling nastreeft en zich hiertoe ten volle inzet, hetgeen blijkt uit zijn talrijke sollicitaties die hij heeft gedaan.

Dat verzoeker verder beschikt over een zeer uitgebreide kennis en ervaring, waardoor hij wel degelijk een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij beschikt over diverse diploma's en heeft tevens talrijke opleidingen in verschillende sectoren van de arbeidsmarkt gevolgd.

Verzoeker voldoet dan ook wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de Wet 15/12/1980 en vormt geenszins een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België.

Gezien verzoeker steeds en onmiddellijk heeft betracht zo snel mogelijk eigen inkomsten te verwerven, heeft hij geen "onredelijke" belasting voor het sociale bijstandstelsel van België gevormd.

De aangevochten beslissing is strijdig met o.m. artikel 40§4 en 42 bis Wet 15/12/1980 alsook met de Europese regelgeving via het vrij verkeer van personen en werknemers waarborgt (Art 3, lid 1, c en art 14 en 39 tot en met 42 EG-Verdrag. Verordening (EEG) nr. 1612/68 van 15 oktober 1968 (gewijzigd bij Verordeningen (EEG) nrs. 312/76 en 2434/92) en Richtlijn 2004/38/EG.)”

Verzoeker voert in zijn eerste en enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker het recht op vrij verkeer van personen en werknemers schendt, daar verzoeker een EU-burger is. Ook in zijn slotzinnen van zijn enig middel komt verzoeker erop terug dat de Europese regelgeving die het vrij verkeer van personen en werknemers waarborgt, zoals vervat in de door hem aangehaalde artikelen, geschonden is. Vervolgens meent hij dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in voormeld artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Hij wijst er vooreerst op dat hij geniet van de maximale vrijstelling als oudere werkzoekende waardoor hij niet langer beschikbaar dient te blijven op de arbeidsmarkt en ook niet moet ingaan op een passende dienstbetrekking om zijn

werkloosheidsuitkering te behouden, doch tevens stelt hij dat hij wel een tewerkstelling wenst te verkrijgen. Bijkomend voert hij aan dat hij eveneens bewijs voorlegt dat hij herhaaldelijk gesolliciteerd heeft. Tot slot meent hij dat zijn reële kans op tewerkstelling eveneens blijkt uit zijn zeer uitgebreide kennis, ervaring en zijn diverse diploma's en opleidingen.

Verzoeker lijkt te menen dat een Unieburger altijd ongelimiteerd kan genieten van het vrij verkeer van personen en werknemers binnen de Europese Unie. De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b van richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, Teixeira, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

Verzoeker is Nederlander en bijgevolg Unieburger. Hij heeft een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Verzoeker betwist niet dat hij niet als werknemer kan worden beschouwd. Hij meent echter wel als werkzoekende in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en bijgevolg dat hij niet het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C-292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonde dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden in zijn principiële stelling als zou hij als EU-burger niet kunnen gedwongen worden het land te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 3, lid 1, c en artikelen 14 en 39 tot en met 42 van het EG-Verdrag, van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 van 15 oktober 1968 (gewijzigd bij Verordeningen (EEG) nrs. 312/76 en 2434/92) en van de Richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG, allen aangevoerd als "de Europese regelgeving via het vrij verkeer van personen en werknemers waarborgt", wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vraag stelt zich bijgevolg of verzoeker overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet heeft aangetoond werk te zoeken en een reële kans heeft tewerkstelling te vinden.

Bij de uitoefening van zijn wettigheidstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7, 1, a van de Richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG en luidt als volgt:

"§ 1.[...]

§ 2.[...]

§ 3.[...]

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Waar verzoeker aanhaalt dat hij geniet van de maximale vrijstelling als oudere werkzoekende waardoor hij niet langer beschikbaar dient te blijven op de arbeidsmarkt en ook niet moet ingaan op een passende dienstbetrekking om zijn werkloosheidsuitkering te behouden, meent de Raad dat dit element verzoeker er in de huidige situatie niet van ontslaat aan te tonen dat hij actief op zoek is naar werk en een reële kans maakt op de arbeidsmarkt. Verzoeker diende *in casu* immers een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende en niet in een andere hoedanigheid (*contra* in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen cf. GwH 26 september 2013, 121/2013, B. 17.6.4. en B. 55.3.). De Raad ziet bijgevolg in het geheel niet in hoe een attest waaruit blijkt dat verzoeker niet langer beschikbaar dient te blijven op de arbeidsmarkt een bewijs kan uitmaken van diens actieve zoektocht naar werk en reële kans op tewerkstelling. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij dient aan te tonen dat hij actief op zoek is naar werk. In zijn middel stipt hij immers aan dat hij wenst een tewerkstelling te verkrijgen en dat hij ook getracht heeft een tewerkstelling te verkrijgen maar dat dit tot op heden evenwel nog niet gelukt is.

Waar verzoeker verwijst naar zijn bewijzen van sollicitaties teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk actief op zoek is naar werk, dient de Raad verweerder in zijn nota te volgen waar hij opmerkt dat deze bewijsstukken niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. De Raad dient zich echter in het kader van zijn wettigheidstoets te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). *In casu* kan verweerder niet worden verweten niet met de sollicitatiemails rekening gehouden te hebben.

Tot slot meent verzoeker nog zijn reële kans op tewerkstelling aannemelijk te maken door diens uitgebreide kennis, ervaring en zijn diverse diploma's en opleidingen. De elementen waarnaar verzoeker in de bijlagen bij diens verzoekschrift verwijst, lagen evenmin voor op het ogenblik van de bestreden beslissing. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verscheidene op het CV vermelde studies eindigden "zonder diploma".

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat verweerder incorrecte feitelijke gegevens heeft gehanteerd, hij die incorrect heeft beoordeeld of hij in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, licht hij in zijn verzoekschrift nergens toe op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU